

Поперечнюк І. В.*

МІЙ ШЛЯХ У ПЕДАГОГІЦІ

*Ніхто тобі ні друг, ніхто тобі ні ворог,
але кожен для тебе – Учитель.*

(Східне прислів'я)

Зустріч із Ш. О. Амонашвілі перевернула мою педагогічну свідомість (або, точніше, несвідомість). Я зустріла в своєму житті Учителя, який допоміг мені побачити й усвідомити яскраве зоряне сяйво Вчителів, які з'явилися на моєму життєвому шляху, та обрати свій шлях.

Перші мої Вчителі – мої батьки. Батько – учитель фізики – надзвичайно мудра й порядна людина. Мама – учитель початкових класів – з почуттям неймовірної відповідальності, безмежно віддана дітям. Моя перша вчителька, учителі історії та літератури. Саме вони вплинули на мій професійний вибір.

Вступивши на філологічний факультет Херсонського державного педагогічного інституту, я зустріла Вчителів, які стали для мене Вчителями життя: Горяна Галина Митрофанівна, Голобородько Євдокія Петрівна, Білоус Ольга Михайлівна, Яценко Надія Федорівна. Вони дали не тільки знання, вони навчили бути людиною.

Прийшовши працювати в школу № 46, я стала членом команди Дмитрієнко Ольги Юріївни. Ті педагогічні ради, які вона проводила, закарбувалися в моїй пам'яті на все життя.

А в школі № 8 я зустріла ще одного Вчителя – тоді заступника директора з навчально-виховної роботи – Поздняк Валентину Миколаївну. Вона допомогла мені, молодому вчителю, у професійному становленні та зростанні. Її аналіз відвідних уроків надихав на творчість і самовдосконалення.

Доля подарувала мені зустріч ще з одним Учителем – Верещакою Тамарою Юріївною – жінкою, яка з надзвичайною повагою і бажанням допомогти ставиться до кожної людини. Це професіонал, який вражає глибиною своєї думки, умінням бачити стратегію розвитку та передбачати результати.

Тепер я – керівник навчального закладу, і завдяки цим Учителям та ще багатьом людям, яких я зустрічаю щодня, я відчуваю себе насправді щасливою людиною, бо в мене є прекрасна сім'я та робота, яким я присвятила своє життя.

Що є ключовими орієнтирами моєї професійної діяльності? Передусім, це впровадження ідей гуманної педагогіки: любити кожну дитину, розуміти і приймати її такою, якою вона є; урахувати три нестримні бажання дитини: жадобу до знань, прагнення до свободи, прагнення бути дорослою. Щоб досягти гармонії у вихованні, до дітей повинен прийти Вчитель – носій світла, краси, високих ідеалів, який допоможе дитині самовдо-

* © Поперечнюк І. В.

ТВОРЧИЙ ПОРТРЕТ

скалкуюватися.

Що допомагає вдосконалюватися мені? Позитивне мислення, творче оточення, джерела натхнення. Мої джерела натхнення – моя родина, друзі, подорожі, сучасна українська проза, навчання в магістратурі.

У магістратурі я зустріла нових Учителів – високо професійних викладачів, які розширюють кругозір, розвивають свідомість; колег, які щиро діляться своїм досвідом. Навчання в магістратурі систематизує набуті знання та досвід і відкриває нові горизонти професійної діяльності.

Потапова Л. В.*

МІЙ ШЛЯХ ПЕДАГОГА

У житті кожної людини настає такий день, коли потрібно визначити свій життєвий шлях, адже від зробленого вибору залежить все подальше життя. У сучасному світі існують безліч професій, і вибрати одну свою і на все життя не просто. Мій шлях, довжиною у 26 років, – це навчання та виховання дітей дошкільного віку.

Моя мама теж педагог дошкільної освіти. Її педагогічний стаж понад 40 років. і я не з чуток знаю, що це за професія. Це важка праця, яка потребує багато сил не тільки фізичних, а й духовних. І після закінчення школи, коли постало питання, куди піти вчитися, варіант про те, що я буду педагогом був виключений повністю.

Але життя повернуло так, що я отримала середню дошкільну освіту, вищу – учитель початкових класів і вищу спеціальну – учитель-логопед. Доля це, чи спадковість? Невідомо. Головне – діти. Коли бачиш, що вони тобі довіряють, дивляться на тебе великими очима і не відходять від тебе ні на крок, слідуючи за тобою, а ти відчуваєш від цього таке задоволення, щастя і радість. Ти розумієш, що саме вихователь – твоя професія.

Вихователь – дивовижна професія. Саме вона дає можливість заглянути в країну дитинства, у цікавий, багатий і яскравий світ дитини. Педагогу важливо не зруйнувати це дитяче сприйняття світу, а з щирою любов'ю і великим умінням влитися в нього, розвинути й отримати такі жаданні результати. Напевно, саме тому я вибрала професію вихователя!

В. О. Сухомлинський писав: «Наш найважливіший педагогічний інструмент – уміння глибоко поважати людську особистість у своєму вихованцеві. Ми цим інструментом покликані творити дуже ніжну, тонку річ: бажання бути хорошим, стати сьогодні краще, ніж учора. Це бажання не виникає саме по собі, його можна тільки виховати».

Час не стоїть на місці, усе в житті змінюється... Змінилося й моє педагогічне життя: професія вихователя плавно перейшла в іншу, не менш важливу і дуже потрібну дітям – учитель-

---

* © Потапова Л. В.